

РЕШЕНИЕ

№ 15570

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 27.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **12622** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5 от ЗДвП, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по подадена жалба от К. Б. Г., чрез адв. А. А. срещу Заповед 2253-1367/01.11.2024 година, издадена от издадена от полицай в ООР група, ОП сектор в 01 РУ- СДВР. С издадената заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, буква б от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ - отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Излагат се следните аргументи за незаконосъобразност на акта: неясно посочване на срока, за който се отнема СУМПС; липса на основни реквизити в заповедта; твърдят се допуснати съществени нарушения при провеждане на теста за наркотични вещества, вкл. недостатъчно яснота относно начина на съхранение и обработка на пробите. Иска се отмяна на акта. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. С молба от 27.03.2025г. прилага сключено споразумение със СРП за същото деяние. В тази връзка излага твърдения, че следва да се съблюдава принципа на *ne bis in idem*.

Ответникът чрез юрк. И. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение за юриста на структурата, в която е органът, постановил акта. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери за установено следното:

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение GA781196, издаден от полиция при ООР, 03 ВЗВОД при 01 РУ - СДВР. В заповедта подробно са описани основанията за издаването ѝ - сочи се, че е издаден АУАН, за това че на 01.11.2024г. жалбоподателят е управлявал МПС – Д. С., с регистрационен номер ЕА2129АА, в [населено място], от ул. С.С.“ към [улица]по [улица], на [улица], като при проверка е бил спрян и проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, отчело положителен резултат за кокаин – нарушение на член 5, ал. 3, т.1, предложение второ от ЗДВП.

Приложен е издаденият акт и в него е описана идентична фактическа обстановка - жалбоподателят е управлявал МПС – Д. С., с регистрационен номер ЕА2129АА, в [населено място], от ул. С.С.“ към [улица]по [улица], на [улица], като при проверка е бил спрян и проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, отчело положителен резултат. Соци се, че на водача е даден медицински талон за изследване на кръвта, като съгласно представен Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, съставен от специалист при токсикология на ВМА – при явяване „лицето отказва да даде биологичен материал за извършване на ТХ експертиза“. Нарушението е квалифицирано по член 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДВП.

Представени са копия на талона за медицинско изследване, протокол от проверката, както и протокол за медицинско изследване.

По делото е представена резолюция на Началник група ОДМВР – П., която установява, че административнонаказателното производство по преписката е прекратено, тъй като деянието е престъпление.

Приложена е заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, от която се установява, че са определени да осъществяват контрол по ЗДВП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР, както и Заповед № 5133-3849/09.04.2024г. и Заповед № 5133-4529/31.05.2022г. на директора на СДВР, с която са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДВП.

От представена по делото споразумение се установява, че със споразумение за решаване на делото, на осн. чл. 384, ал. 1 вр. чл. 381 от НПК по НОХД 1125/2026г. на СРС за процесното деяние на жалбоподателя е постигнато споразумение и е наложено наказание – лишаване от свобода за две години, отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от 9 месеца, изпълнението на което се отлага за срок от 3 години, лишаване от правоуправление за срок от 12 месеца, считано от датата на отнемане на СУМПС по административен ред, както и подсъдимият да заплати равностойността на управлявания от него лек автомобил. Присъдата е влязла в сила.

Съдът приема и кредитира описаните писмени доказателства по делото, които са непротиворечиви и взаимнодопълващи се.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима за разглеждане по същество като подадена от активно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от оспорване, пред компетентния съд и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, съдът следва да прецени, дали съответният акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, както в нея, така и в приложения акт на който тя се позовава. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, „мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 ЗАП, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта“. Конкретната фактическа обстановка на нарушението е подробно изложена, както в издадената заповед, така и в приложения АУАН, който е част от административната преписка.

Фактът, че е съставен АУАН за управление на МПС след употреба на наркотици се установява от приложения акт, връчен лично на жалбоподателя, както и от процесната заповед. Поради което, той е запознат с всички факти на които се основава издаването на акта и е могъл да упражни правото си на защита. Ето защо съдът намира, че при издаване на ЗПАМ не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, обуславящи отмяната на оспорената заповед на формално основание.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в

кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са налице. Налице е фактическият състав, при който органите полицията в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Наличието на това фактическо основание следва да се счита за безспорно установено с оглед проведеното срещу жалбоподателя наказателно производство, приключило със споразумение за прекратяване на производството по НОХД № 1125/2025г. по описа на СРС. Одобреното споразумение има последиците на влязла в сила присъда съгласно чл.383, ал.1 НПК и по отношение на извършеното деяние то е задължително за настоящия съд на основание чл.300 ГПК вр. чл.144 АПК. С оглед осъществяването на юридическия факт, с който законът свързва налагането на ПАМ от съответния вид, а именно управлението на МПС от водача след след употреба на наркотични вещества или техни аналози, и предвид липсата на процесуални нарушения при издаването на ЗПАМ, последната се явява законосъобразна.

Оспорената заповед е в съответствие и с целта на закона, а именно, този вид ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения до решаване на въпроса с отговорността на жалбоподателя. Не се касае за наложена санкция, а за превантивна мярка, която се налага до решаване на въпроса с отговорността му. Ако същата влезе в сила, времето в което жалбоподателят е лишен по административен ред да управлява МПС ще бъде зачетено, което е видно и от диспозитива на постановения съдебен акт, според представената справка.

Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗПАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, основателно е искането на структурата, в която се намира органът издал акта за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. По делото е приложено подробно писмено становище от юрисконсулт на РУ 01 – СДВР, както е взел и активно участие в продеведеното съдебно заседание. Възнаграждението следва да се определи в минимален размер, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а именно – 100лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Б. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед 225з-1367/01.11.2024 година, издадена от полицаи в ООР група, ОП сектор в 01 РУ- СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква б от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ - отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА К. Б. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Съдия: